

Domovini u pohode

U već skoro tridesetogodišnjem postojanju Hrvatske katoličke Misije Freising prošli smo mnoge zemlje i mjesta, molili se u mnogim svetištima, divili se mnogim krajolicima, gradovima i njihovim znamenitostima ali ove godine doživjeli smo ipak vrhunac naših putovanja: nešto što nam ipak leži najbliže u srcu: posjetili smo naše domovine Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu. Bilo je to duhovno hodočašće molitve, sjećanja na dane stradanja i domovinskog rata, izražaj solidarnosti i potpore s potrebnima i onima koji su ostali na braniku Domovine. I vidjeli smo da drugi narodi i zemlje nemaju ništa što i nama i našoj domovini Bog nije darovao, da imamo toliko ljepota, znamenitosti i svetosti s kojima se možemo ponositi i na kojima nam i drugi mogu pozavidjeti. Ali, dali smo i mi za sve to znali ?

24. svibnja 2007. u večernim satima već dugo najavljivano hodočašće u Domovinu počelo se ostvarivati. Autobus, s našim dugogodišnjim vozačem i prijateljem Ilijom Pranjkovićem skupljao je hodočasnike naše Misije iz Dachaua, Neufahrna, Freisinga, Landshuta, Schwaiga, Landshuta, Hallbergmoosa i Münchena. Osmjeh na licu putnika odavao je veselje radi predstojećeg putovanja. Kao i čitav put, prva noć je prošla u molitvi, pjesmi i razgovoru. U rano jutro sunce nas je dočekalo u Hrvatskoj a *Marija Bistrička* prihvatila u svom velebnom svetištu. Sjetili smo se posebno našeg hodočašca Mariji Bistrici kada je 1998. sveti Otac Ivan Pavao II. blaženim proglasio kardinala Alojzija Stepinca blaženim. Nakon obavljenog križnog puta i svete mise u svetištu Gospe Bistričke, duhovno ojačani, napustili smo zagorske brege i uputili se prema našem najistočnijem cilju: herojskom gradu Vukovaru. Ostavljajući iza sebe na lijevoj strani široka slavonska polja i na desnoj bosanske planine u popodnevnim satima stigli smo u *Vukovar*. Grad, simbol patnje i stradanja ali i veliko pobjede hrvatskog naroda u domovinskom ratu još uvijek nosi tragove razaranja i patnje. To nam odaju ruševine grada, još neobnovljeni Elzov dvorac, izrešetani vodotoranj, još s obnovom nedovršeni unutarnji dio franjevačkog samostana... i što je najtragičnije i najbolnije: još nezacijeljene ljudske rane i sudbine o kojima nam je govorio gvardijan franjevačkog samostana sv. Filip i Jakov fra Zlatko Špehar. Skromna pomoć koju je fra Ivan uručio ganula je gvardijana i na lice mu izazvala suze a nama su se još više otvorile oči za stradanja koja su se dogodile i nepravde kojih još ima. Na Ovčari i gradskom groblju u molitvi smo se spomenuli svih pokojnih žrtava i sa sjetom u srcu ali i ponosni na naš junački narod krenuli smo put Đakova. Ni Vinkovci, kroz koje smo prošli nisu bez ratnih rana ali kako narodna poslovice kaže "Sve što nas ne ubija, čini nas još jačim".

U Đakovo "srce Slavonije" stigli smo u večernjim satima. Nakon neprospavane noći i večere

u hotelu "Đakovo" brzo smo se smirili po sobama. Jutro nam je donijelo lijep dan i tjelesnu okrepu da bi odmorni krenuli u nove podvige i na nova putovanja. Đakovačka prvoprijestolnica "srce grada" svojom velebnošću već izdaleka privlači poglede a iznutra zadivljuje posjetitelje. Kada se spomenu Đakovo i katedrala odmah se u istom dahu izgovara i ime graditelja biskupa Josipa Jurja Strossmayera koji je u ovo remek djelo uložio najviše

energije, znanja i materijalnih sredstava. Ostvario je djelo koje zadivljuje svakoga posjetitelja katedrale.

Nakon posjeta katedrale, 26. svibnja oprostili smo se od Đakova. Na proputovanju za Bosnu kroz Slavoniju, u *Kruševici* nas je dočekala rodbina obitelji Janković koji su nas počastili

i zaželjeli sretan put. Budući da smo iz svakog kraja kroz koji smo prolazili imali nekog suputnika, stručnih vodiča nije nedostajalo. Prolazeći kraj *Komušine-Kondžila* u mislima smo bili s mladima iz BiH i Hrvatske koji su tog dana i u to vrijeme nedaleko od magistrale sudjelovali na susretu mladih. Velike saobraćajne gužve nisu nam dozvolile barem kratki posjet. U *Žepču* nas je dočekao naš vodič kroz Sarajevo fra Stipo Karajica. Da bi se malo osvježili od vrućine prethodnih dana fra Stipo nas je prvo odveo *na vrelo Bosne ispod Igmana*. Tu se dogodilo i prvo čudo: krštenjem na vrelu Bosne od jednog Dalmatinca postao je Bosanac.

Svetom misom u samostanskoj crkvi *sv. Ante na Bistriku* privodili smo dan kraju. Nakon sv. mise u samostanskoj dvorani imali smo "razgovor ugodni" s fratrima koji su nas upoznali sa svojim životom i radom te počastili pravom bosanskom šljivovicom i dalmatinskim vinom. I ovom prigodom fra Ivan je u ime naše Misije gvardijanu samostana fra Marijanu Karauli uručio novčani dar koji će dobro doći akciji "Kap dobrote" i dobrotvornoj udruzi "Kruh sv. Ante". Na putu u hotel fra Stipo nas je upoznao s djelovima grada, opisivao ratna stradanja i život ca. 20 000 Hrvata u Sarajevu. Slijedio je konak u hrvatskom djelu Sarajeva Stupu, u hotelu "Delminium". Novi dan nas je vodio novim putovima. U dječijem domu "*Egipat*" na Bjelavama koje vode Služavke malog Isusa bili smo dirnuti pažnjom i ljubavlju kojom se sestre skrbe za 32 siromašne i ostavljene djece. Slatkiši i novčani prilog koji im je uručio fra Ivan sigurno će barem malo dati osjećaj da nisu od svih zaboravljeni i prepušteni sami sebi. Posjet *katedrali presvetog Srca Isusova* u srcu grada, u kojoj je kardinal Puljić upravo podijeljivao krizmu, dao nam je do znanja da su se Hrvati u Sarajevu autohtoni narod koji tu ima svoje duboke korijene i Domovinu. Naš pohod ljubavi i solidarnosti nastavili smo posjetivši redakciju "*Svjetla riječi*" gdje nas je pozdravio glavni urednik fra Ivan Šarčević.

Upoznao nas je s vrlo razgranatim izdavačkim, karitativnim, pastoralnim i graditeljskim

radom franjevac Bosne Srebrene. Uvjereni smo da takav požrtvovni rad Crkve u BiH garantira opstojnost i bolju budućnost našega naroda u toj napaćenoj zemlji. Prilog koji je fra Ivan predao akciji "Kap dobrote" bio je znak susosjećanja s onima kojima je najteže.

Oprostivši se od fratara i našeg vodiča fra Stipe Karajice u podnevnim satima duhovske nedjelje krenuli smo put Međugorja. Diveći se krajolicima bosanskih "Alpa" kroz koje nas je pratila zelena Neretva ostavljali smo iza sebe Bosnu i stupivši na tlo Hercegovine barem u prolazu pozdravismo *Mostar*, a u ranim večernjim satima dočekala nas je Gospa međugorska. Odmah nakon dolaska s nestrpljenjem smo se pridružili molitvi krunice da bi zatim s velikim mnoštvom iz mnogih naroda i krajeva slavili sv. misu.

Nakon večere s baterijom u ruci krenuli smo na brdo ukazanja gdje smo uz pjesmu i molitvu ostali skoro do polnoći. Iduće jutro donijelo je kišu i malo svježine a istinsko osvježenje za dušu doživjeli smo na jutarnjoj svetoj misi. Nakon svete mise, razgledanja svetišta koje se u

mnogo čemu s uređenošću i brojem hodočasnika može usporediti sa najvećim hodočasničkim mjestima na svijetu, duhovno okrijepljeni, krenuli smo kući. Ali to nije bilo sve. Prošavši Hercegovinu na Biokovu nas je već pozdravilo more. Nismo mogli proći a da u *Vepricu* kod Makarske, u "Hrvatskome Lurdu" ne pozdravimo Gospu. I vrijedilo je zaustaviti se i u tom predivnom mjestu barem kratko preporučiti se Gospi i njenom zagovoru.

Puni lijepih doživljaja i dojmova, prijateljskih druženja a i osjećaja da smo se našim hodočašćem osobno duhovno obogatili a i nekoga možda uspjeli barem malo razveseliti i pružiti mu osjećaj da nije zaboravljen i ostavljen, opet s molitvom, pjesmom i Božjim zagovorm krenuli smo svojoj svakodnevnici. U utorak, 29. svibnja, u ranim jutarnjim satima, sretni i Bogu zahvalni za sve doživljeno, stigli smo kući.

Ilija Čolić